

[Landbrugsministeren.]

sognerådet vil kunne få oplyst, hvilke biavlere han særlig skal advare efter lovforslagets § 4.

Fra hovedreglen i § 1 om erstatningsansvar foreslås visse undtagelser, der skønnes nødvendige af hensyn til planteavl, og som ikke forventes at medføre en væsentlig forringelse af lovens betydning som beskyttelse for bierne. Disse undtagelsesregler er nærmere udformet i §§ 3 og 4.

I § 3, stk. 1, bestemmes, at DDT og ukrudthormonmidler kan anvendes om natten over korsblomstrede planter eller ukrudt, der lukker blomsterne om natten.

I § 3, stk. 2, foreslås bestemmelser, der sikrer landbruget adgang til at anvende giftige plantebeskyttelsesmidler over blomstrende bederoefrømarker, ligesom det i samme stykke sikres, at frugtavl, kan anvende giftige plantebeskyttelsesmidler udenfor frugttræernes blomstring, for så vidt den pågældende sørger for, at hans med frugttræer beplantede areal i det væsentlige er fri for andre blomstrende planter, der søges af bier.

Disse bestemmelser findes nødvendige for henholdsvis frøavl og frugtavl, og vil næppe volde biavleren større vanskeligheder.

Endelig indeholder forslaget § 4 en „sikkerhedsventil“, hvorefter anvendelse af giftige plantebeskyttelsesmidler kan ske over åben blomst i tilfælde, hvor dette skønnes nødvendigt til imødegåelse af pludselige uforudsete og omfattende angreb af skadedyr eller plantesygdomme, der truer en værdifuld plantekultur eller markafgrøde. Bestemmelsen har særlig henblik på pludselige skadedyrangreb som f. eks. det voldsomme angreb af gammauglens larver for nogle år siden.

For at denne bestemmelse ikke skal blive misbrugt, er der foreskrevet, at giftanvendelsens nødvendighed skal dokumenteres som angivet i litra a, og for at volde mindst mulig skade på avl, skal giftanvendelsen efter litra b og c finde sted om natten efter varsling af omegnens biavlere, der har anmeldt deres stader til kommunalbestyrelsen.

Med hensyn til den nærmere fremgangsmåde ved behandling af erstatningskrav for skade på bifamilier kan jeg i det hele

henvise til udvalgets betænkning side 61—65 og skal blot fremhæve, at der ikke oprettes nye organer til behandling af erstatningssagerne, men at disse henlægges til afgørelse af de vurderingsmænd, der er beskikket efter loven om mark- og vejfred, eller det kommunale hegnsyn.

Ved forslaget §§ 6 og 9 skulle det være sikret, at der altid er fornøden sagkyndig bistand til rådighed ved erstatningssagens behandling. Hvis en erstatningssag ikke kan forliges, kan vurderingsmændene afgøre sagen ved kendelse, som er undergivet appel til den stedlige underdommer.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling her i tinget.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer*.

Den gældende lov om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer nr. 71 af 7. marts 1952 udløber den 1. april 1954.

Under hensyn til de forhold, der forelå ved denne lovs tilblivelse, søgte man ved loven at opnå den størst mulige forøgelse af produktionen af indenlandsk brændsel. I betragtning af de gode muligheder for landets forsyning med udenlandsk brændsel, der foreligger nu og må påregnes at ville foreligge også i hvert fald i den nærmere fremtid, har dette formål ikke længere aktuel betydning, hvorimod det synes hensigtsmæssigt, at man i stedet søger at bevare de resterende indenlandske brændselsreserver til brug i eventuelle krisesituationer i fremtiden.

De tilbageværende brunkulsforekomster her i landet anslås til omkring 25 mill. t, efter at forbruget fra 1940 til dato har været ialt ca. 23 mill. t. Produktionen i de endnu i gang værende lejer har i det sidste års tid ret konstant været på ca. 50 000 t hver måned, og lejerne beskæftiger for tiden omkring 500 mand.

Da den væsentligste almene interesse i at kunne holde brunkulsproduktionen i gang nu ligger i beskæftigelseshensynet, oprettholdes ved lovforslaget bestemmelsen i § 1 i lov nr. 71 af 7. marts 1952 om fremskaffelse af indenlandske brændselsmaterialer, hvorefter udnyttelse af landets brunkulslejer kun må ske med landbrugsministerens til-